

[Hanne Reintoft.]

For det andet bruger kommunerne ikke rådighedsbeløbet, som de skal. Det stærkeste argument mod at bruge en skønsmæssig hjælp finder man netop i kommunernes anvendelse af rådighedsbeløbet. 44 pct. af landets kommuner bruger under 60 pct. af det, de må. 43 pct. bruger mellem 60 og 100 pct., og kun 13 pct. bruger mere. Det viser, at de er fornærede med det, at pensionisterne ikke kan komme igennem, og hvis socialministeren tror, det er lettere at få noget over forsorgsloven ude i landkommunerne, hvor der sidder venstrefolk i de fleste kommunalbestyrelser, så er det igen, fordi han ikke kender den kommunale sociale administration.

For det tredje er der det, at det piner de ældre at bruge denne skønsmæssige hjælp. Det er 1930ernes generation, de har bitre erfaringer, de føler det som almisse, de ved, at de tit får nej. Jeg tror, ingen af os her tør hævde, at tonen på vore socialkontorer i dag er sådan, at man ikke kan frygte at blive dårligt behandlet, hvis man beder om et ekstra beløb.

Fru Eva Gredal sagde, at forslaget var forenklet. Ja men så er det da også næsten det eneste forenkledte pensionistforslag, vi har. Det er rigtigt, at det er en sådan jungle af modstridende regler, at det er meget svært at fremsætte fornuftige forslag. Vi mener derfor også, når man snakker om at spare på administration, at det var rigtigt at komme med et klart og forenklet forslag. Men det er da en glæde for mig, at fru Eva Gredal er begyndt at lytte til hr. Svend Jensen fra pensionisternes kontaktudvalg. Jeg har aldrig bemærket, hun lyttede, når han klagede over pensionisternes dårlige kår.

Vort parti ønsker en helt anden pensionslovgivning. Vi ønsker nemlig ikke, at folk, der får folkepension el. lign., skal leve på et eksistensminimum. Vi ønsker, at de ligesom andre pensionister, der sidder i bedre kår her i samfundet, får en rimelig kompensation for, at de har slidt og slæbt og nu ikke kan mere. Havde vi helt anderledes værdige pensioneringsregler, så ville et sådant forslag ikke være nødvendigt. Nu har vi en stor gruppe mennesker, der lever på et eksistensminimum. Vi ved, at vi har klemt dem utroligt ved andre prisstigninger, ved dår-

lige forhold i øvrigt, og jeg tror, næsten alle landets pensionister, uanset hvad de politisk mener, vil bakke mig op i denne sag.

Socialministeren (Jacob Sørensen):

Der var et par spørgsmål til mig. Det første var fra fru Eva Gredal, og det andet var fra fru Ebba Strange, der ville vide, hvordan det, vi kører med i øjeblikket, fungerer.

Jeg kan sige, at vi ikke har nogen undersøgelser, der kan give os noget billede deraf. Vi har dog i ministeriet en kontakt med Københavns kommune, og dér synes det at fungere efter hensigten.

Kommunernes Landsforening har ingen reaktioner fra sine medlemskommuner, og der er ikke foretaget nogen egentlige undersøgelser. Men den omstændighed, at der ikke er indløbet reaktioner til Kommunernes Landsforening, må jo give os formodning om, at det fungerer efter hensigten.

Om en undersøgelse vil være hensigtsmæssig på nuværende tidspunkt, ca. 2 måneder før der kommer en ny situation, hvor prisstigningerne er indregnet i pensionen, kan jeg vel egentlig nok bedømme således, at det er for sent at foretage en undersøgelse for at få et overblik over, hvordan det virker, al den stund vi har en ordening, som nu har kørt i over 2 måneder. Da vi ingen særlige reaktioner har fået imod den, må vi formode, at den kan køre perioden ud, uden at man foretager en dyr og besværlig undersøgelse af enkelthederne.

Vi må slå fast, at vi den 1. april kommer i den situation, at i de pensioner, der da udbetales, er der taget højde for de prisstigninger, der har været på brændselsmidler. Vi har altså en ordening, som har kørt i 2 måneder, og som skal køre 2 måneder mere, og det ville efter min opfattelse se lidt mærkeligt ud, hvis vi nu midt i perioden begynder at koble en ny ordening på med et nyt tilskud oven i det, der allerede er arrangeret af den forrige regering.

Jeg vil naturligvis gerne være med til at støtte pensionisternes stilling i samfundet, det er klart. Vi vil alle sammen gerne — det tror jeg i og for sig der er stor enighed om — gøre det så godt for dem, som det er muligt. Vi må bare aldrig glemme, at det er et balanceproblem. Der er jo også nogle, der skal være med til at betale, og jeg kan remse